

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. V. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2014, č. j. MV-3443-9/SO/sen-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 2014, č. j. 30 A 22/2014 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví vymezené rozhodnutí stěžovatelky a bylo jí uloženo uhradit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 6. 2012, č. j. OAM-1745-46/DP-2010, kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem podnikání (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti žalobce ze dne 30. 12. 2009 poté, co již jednou byla žádost zamítnuta, ale stěžovatelkou byla věc vrácena k novému projednání. Správní orgán o neprodloužení pobytu rozhodl podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k), větu druhou, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Podle závěrů správního orgánu I. stupně bylo prokázáno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 28. 1. 2008 do 27. 1. 2010. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána řádně a včas, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Pobyt cizince na území ČR proto trvá i v době, kdy cizinec na území ČR pobývá na překlenovací víza. Cizinec je povinen plnit účel pobytu i v tomto období. Povolení k pobytu tak bylo platné i v době rozhodování správního orgánu I. stupně. Žalobci dne 27. 1. 2010 zaniklo živnostenské oprávnění, které mu následně vzniklo až dne 16. 2. 2011. Ve stejném období nebyl žalobce veden okresní správou sociálního zabezpečení v evidenci osob samostatně výdělečně činných. Po tuto dobu žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, a proto neplnil ani účel pobytu – podnikání, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen. Tato okolnost byla shledána jako závažná překážka, která brání v prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně také posoudil přiměřenost vydávaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a došel k závěru, že dopad rozhodnutí nebude nepřiměřený.

[3] Stěžovatelka se v napadeném rozhodnutí v podstatných ohledech ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a dále je rozvedla. Plnění účelu pobytu, resp. neplnění povinností spojených s podnikáním, tj. hrazení pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Není rozhodné, zda případné nedoplatky a penále později uhradil. Aplikace § 37 odst. 2 v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců je v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Správní orgán I. stupně správně aplikoval ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), neboť žalobce se dobrovolně odhlásil z evidence plátců na příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, z čehož vyplývá, že neměl úmysl podnikat a tudíž účel pobytu neplnil.

[4] Krajský soud posoudil žalobu proti rozhodnutí stěžovatelky následovně. S ohledem na § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého dochází při včasné podání žádosti k tomu, že je povolení k pobytu považováno nadále za platné, je třeba plnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vázat na celé období od 28. 1. 2008 do doby právní moci napadaného rozhodnutí, tedy do 30. 1. 2014. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti po převážnou část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 - 50, publ. pod č. 2951/2014 Sb. NSS). Z argumentace stěžovatelky vyplynulo, že minimálně ke dni 20. 6. 2012 (datum rozhodnutí správního orgánu I. stupně) žalobce účel dlouhodobého pobytu plnil. Pro tento závěr však krajský soud neshledal dostatek podkladů a důvodů, neboť tento závěr byl podložen pouze zjištěním z veřejné části živnostenského rejstříku a ze zprávy okresní správy sociálního zabezpečení. Fyzická osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění nedokládá výkon podnikatelské činnosti pouhým zápisem do příslušných rejstříků, ale zejména tím, že podnikatelskou činnost fakticky na území ČR vykonává. Obdobný právní závěr je

v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81 (dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). V tomto směru byl stav věci zjištěn v rozsahu odporujícím ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tyto skutečnosti mohly být získány účastnickým výsledkem žalobce, který by se k otázce faktického výkonu podnikání v inkriminovaném období vyjádřil. Předmětem řízení před správními orgány byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, což ve smyslu § 52 správního řádu zakládá žalobci povinnost označit důkazy k prokázání pravdivosti svého tvrzení. Žalobce od doby podané žádosti nedostal své povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, ale ani správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řízení vedené před správním orgánem a žalobou napadené rozhodnutí neposkytují dostatek důvodů pro závěr, zda žalobce účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt na území ČR povolen, vůbec plnil. Kromě období od 27. 1. 2010 do 16. 2. 2011, kdy tento účel pobytu nesporně neplnil, neboť prokazatelně nepodnikal, zůstává nevyjasněna otázka naplňování účelu dlouhodobého pobytu pro období od 16. 2. 2011 a to minimálně do 20. 6. 2012. Nedostatek důvodů, kterými byl podepřen právní názor stěžovatelky o nezbytné aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, vyhodnotil krajský soud jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pokud by žalobce v předmětném období fakticky nepodnikal, bylo by nezbytné posuzovat žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b), a to bez nutnosti posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Pokud by bylo prokázáno, že žalobce fakticky účel dlouhodobého pobytu, byť dočasně, naplňoval, pak by bylo nezbytné posuzovat žádost na podkladě § 37 odst. 2 písm. b) ve vazbě na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Bylo by tedy třeba vyhodnotit, zda důvody a doba, po kterou nepodnikal, zakládají jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, která by zabránila dalšímu prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, a to z důvodu, že jej považuje za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem.

[6] Stěžovatelka zastává názor, že ze smyslu a účelu důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu, podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, po celou dobu pobytového oprávnění. Toto ustanovení však lze jako důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR aplikovat pouze v případě, kdy cizinec neplní účel pobytu, např. nepodniká jako osoba samostatně výdělečně činná, v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí o podané žádosti. Stěžovatelka při posuzování této otázky vyšla ze sdělení okresní správy sociálního zabezpečení a veřejné části živnostenského rejstříku. Portál živnostenského rejstříku je veden Ministerstvem průmyslu a obchodu a je tudíž dostatečnou zárukou pravdivých informací v něm uvedených. Zjišťování dalších skutečností prokazujících výkon

podnikatelské činnosti by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Dostatečně byl prokázán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců a bylo by proto nadbytečné provádět další dokazování. Navíc aplikace těchto ustanovení byla ve prospěch žalobce, neboť ukládají správnímu orgánu v případě posuzování důvodu pro zamítnutí žádosti též posoudit dopady tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Ustanovení § 37 odst. 1 tuto podmínku nezakotvuje. V posuzovaném případě není ve prospěch žalobce rozhodnutí rušit a ukládat stěžovateli provádění dalších výsledků a případně rozhodnout podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b), aniž by zkoumala dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení.

[7] Žalobce se vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Je to právě stěžovatelka, která ve své rozhodovací praxi konstantně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, pročež dovozuje, že pro posouzení plnění účelu pobytu, pokud jde o podnikání cizince, není rozhodujícím kritériem formální zápis cizince v příslušné evidenci podnikatele, ale faktická činnost, kterou v rámci svého podnikání provozuje. V této souvislosti pak žalobce uvádí, že tato argumentace musí obdobně platit i pro situaci, kdy cizinec po jistou dobu není formálně zapsán v podnikatelské evidenci, nicméně fakticky podniká. Pokud stěžovatelka konstantně brojí proti formalistické interpretaci v podobě odkazu na formální zápis v evidenci, tak na druhou stranu nemůže své rozhodnutí stavět toliko na formalistické nepřítomnosti zápisu v evidenci. Pokud tedy krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka nedostatečně zjistila skutečný stav věci, a neprovedla žádné dokazování ve vztahu ke zjištění faktických (nikoliv jen formálních) podnikatelských aktivit žalobce, tak lze s tímto názorem souhlasit.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platilo: „*Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*“

[10] Ustanovení § 35 odst. 3 znělo: „*Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“ Podle § 37 odst. 1 písm. b): „*Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*“ Podle § 37 odst. 2 písm. b): „*Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro*

zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Konečně pak podle § 56 odst. 1 písm. k) platilo: „Vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

[11] Jak konstatoval i krajský soud, soudní judikatura (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 – 50, publ. pod č. 2951/2014 Sb. NSS) došla k závěru, že závažnou překážkou pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců je i situace spočívající v předchozím neplnění účelu pobytu. V takovém případě důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 (v negativním smyslu) představují podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b). Aby byl plněn účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tj. výkon podnikatelské činnosti, musí být tato činnost v období povoleného pobytu alespoň převážně vykonávána.

[12] Krajský soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné konstatoval: *„Pokud by v řízení ale bylo prokázáno, že v inkriminovaném období, tj. po celou dobu platnosti posledního vydaného povolení k dlouhodobému pobytu od 28.2.2008 až do doby vydání rozhodnutí o projednávané žádosti, žalobce účel dlouhodobého pobytu, byť dočasně, naplňoval, tzn. byl fyzickou osobou vykonávající samostatnou výdělečnou činnost nejen pro jeho vedení v příslušných veřejných rejstřících, ale též pro faktický výkon této podnikatelské činnosti, pak by bylo nezbytné posuzovat žádost na podkladě § 37 odst. 2 písm. b) ve vazbě na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců a vyhodnocovat, zda důvody a doba po kterou nepodnikal, zakládají jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, která by zabránila dalšímu prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky.“* Ačkoliv to v rozhodnutí krajského soudu není uvedeno výslovně, z odůvodnění vyplývá, že dobu od 27. 1. 2010 do 16. 2. 2011 (tedy přibližně jeden rok), kdy žalobce podle závěrů stěžovatelky nepodnikal, nepovažoval krajský soud za dostatečně dlouhou pro to, aby takové přerušování mohlo být považováno bez dalšího za závažnou překážku v pobytu cizince na území ČR. Jak totiž vyplývá z odůvodnění rozsudku, krajský soud považoval naopak za prokázané, že v období od 27. 1. 2010 do 16. 2. 2011 žalobce účel pobytu nesporně neplnil. Žalobce se tedy mylí, pokud ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti tvrdí, že by se měla podle krajského soudu stěžovatelka v novém řízení zabývat i obdobím, kdy žalobce podle údajů v živnostenském rejstříku podnikatelským oprávněním nedisponoval a neplatil sociální pojištění. O neplnění účelu pobytu v tomto období krajský soud nepochyboval. Pokud by pro krajský soud byla tato prokázaná doba dostačující, nebyl by skutečně důvod rozhodnutí stěžovatelky rušit z důvodů, pro které ho krajský soud zrušil. To, že toto období nepovažoval krajský soud za dostatečné pro tento závěr, lze dovodit i z jím použité judikatury, která hovoří nikoliv o jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen. Doba jednoho roku v období přibližně šesti let nelze bez dalšího považovat za převážné neplnění účelu.

[13] Nelze tak souhlasit se stěžovatelkou, že bylo v neprospěch žalobce rozhodnutí stěžovatelky rušit. Kromě možnosti, že by mohlo být s žalobcem případně zacházeno méně příznivě, tak jak naznačuje stěžovatelka, může vést nové projednání věci k tomu, že

naopak bude prokázáno, že žalobce převážně plnil účel, pro který mu byl pobyt povolen. Navíc i v případě postupu v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) by musela žalovaná zvážit, zda i pokud k této otázce zákon mlčí, není na místě aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud však nebyl ze správního spisu schopen zjistit, po jakou dobu žalobce v obdobích, ve kterých mu formálně podnikatelské oprávnění svědčilo a platil sociální pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná, skutečně podnikal. V tomto směru je správný závěr krajského soudu, který s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, poukázal na to, že plněním účelu, pro který bylo vízum (dlouhodobý pobyt) uděleno, je nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti a nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Proto je nepřipadný poukaz stěžovatelky, že se spoléhala na pravdivost údajů ve veřejné části živnostenského rejstříku. Správnost těchto údajů není sporná, ale z těchto údajů nevyplývá, zda příslušná osoba činnost, pro kterou má živnostenské oprávnění, skutečně vykonává nebo nikoliv. Živnostenské oprávnění jí pouze podnikat opravňuje, ale neukládá. Stejně tak oznámení vůči okresní správě sociálního zabezpečení ještě nemusí znamenat, že daná osoba skutečně podniká. Krajský soud tak správně dovodil, že stěžovatelka neučinila dostatečná skutková zjištění ohledně toho, zda žalobce v rozhodných obdobích skutečně účel pobytu plnil nebo nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Žalobci vznikly náklady právního zastoupení podle § 57 odst. 1 ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s., neboť byl zastoupen advokátem. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby v dané věci mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem vykonávajícím advokacii jako společník právnické osoby a tato osoba je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2, věty druhé, s. ř. s., a která činí 714 Kč. Celkem tak je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4 114 Kč. S ohledem na to, že žalobce je zastoupen advokátem, bylo stěžovateli uloženo

zaplatit náhradu nákladů řízení podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu